

Predmet: Zvornik II (Branko Grujić i Branko Popović)

Broj predmeta: K.V.br.6/08.

Glavni pretres 17. 03. 2010.

Izveštaj: Slavica Jovanović i Našata Kandić punomoćnice oštećenih

Saslušanje svedokinje-oštećene Ismete Okanović

Sa mužem i troje dece je do 26.4.1992. živela u selu Dardagan. Tada su naoružani Srbi spalili njihovu porodičnu kuću, zbog čega su otišli u Kučić Kulu. Ubrzo su ih Srbi isterali i odatle pa su otišli u Klisu gde su ostali do 1.6.1992. U Klisi se tada nalazilo svo muslimansko stanovništvo iz 17 okolni sela. Mnogi od njih su spavali po dvorištima i ulicama. Svi oni su svoje kuće napustili zbog napada srpske vojske. Dan pre iseljavanja iz Klise Nurija Jašarević je rekao da je sa Srbima dogovoreno da se sutradan svi iseles prema Sapni, kao i da će putovati svojim traktorima i automobilima. Sutradan ujutru srpska vojska je došla u selo i stvorila se velika panika. Na raskrsnici seoskog puta prema Sapni bio je parkiran tenk, a srpska vojska je Muslimanima naređivala da se, bez vozila, kreću prema Bijelom Potoku. Tu je videla ubistvo Murata Đinića. Dok se sa mužem, ćerkom kretala u koloni prema Bijelom Potoku, sa njihove leve i desne strane stajali su srpski vojnici sa oružjem uperenim u njih. Vojnici, koji su bili obučeni u SMB i maskirne uniforme i policajci su na Bijelom Potoku odvajali muškarce i odvodili ih do kamiona. Žene, deca i starci sedeli su na livadi, a između njih su bili raspoređeni vojnici. Neki vojnici su odvojio njenog sina Fadila Okanovića, koji je tada imao 17 godina. Pokušala je da zadrži sina, zbog čega ju je drugi vojnici više puta uradio puškom. Tada su zarobljeni i odvedeni njen sin Fadil Okanović, suprug Rama Okanović, svekar Ibro Okanović, otac Redža Lupić, brat Omer Lupić, kao i 15 članova bliže familije. Vojnici koji su na Bijelom Potoku ubili Mustafu Grebića i Junuza Smajlovića nosili su šerene maskirne uniforme, crne maske na glavama i crne rukavice bez prstiju, a bili su naoružani kraćim automatskim puškama. Zarobljeni muškarci su kamionima odvezeni prema Karakaju, a nešto kasnije su došli kamioni i autobusi koji su odvezli žene i decu. Grupa od oko 50 žena i dece, u kojoj je bila i ona, nije mogla ući u poslednji autobus i tada je čula razgovor vojnika koji su rekli da njih treba tu da ubiju jer zbog tolikog broja ne treba angažovati autobus. Ipak, autobus je ubrzo došao i oni su krenuli. Kolona kamiona i autobusa sa ženama i decom je preko Crnog vrha, otišla u Memiće, a odatle su pešice otišli u Dubravu.

Među srpskim vojnicima na Bijelom Potoku prepoznala je komšije Srbe Boška Jankovića, Jovana Jankovića i Lazara Jankovića, Zorana Jokića i nekolicinu iz familije Ristić. Svi oni bili su naoružani.

Pitanja punomoćnika oštećenih

Komšije i bivši prijatelji koje je videla na Bijelom Potoku nisu joj se obraćali. Njena rođaka Zumra obratila se Vuji Cvetinoviću i pitala ga zašto su joj odveli muža Mustafu Grebića. On je rekao da mu se ništa loše neće dogoditi, a nešto kasnije srpski vojnici su ubili Mustafu. Na Memićima su izdvojene devojkice i mlađe žene koje su provele noć u zgradi škole. Njih je odvajao isti vojnici koji je na Bijelom Potoku odvojio njenog sina. Neki vojnici je rekao da su uzete za taoce radi razmene za srpske vojnike koje su zarobili Muslimani.

Njenu kuću je zapalio neko iz srpskog sela Barica. Pre odlaska u Klisu vođeni su pregovori o predaji oružja i Srbi su im rekli da, ako budu predali oružje, ništa im se loše neće desiti i da će mirno živeti kod svojih kuća. Kolona autobusa sa ženama i decom kretala se u pratnji policijskih

vozila. Kolona je neko vreme je stajala na Crnom vrhu kod neke provalije, videla je da se vojnici tu nešto međusobno dogovaraju i čula je da planiraju da ih tu ubiju.

Pitanja predsednice veća

Na Bijelom Potoku videla je svog tadašnjeg i sadašnjeg komšiju Zorana Jokića koji je tu došao sa četvoricom vojnika i razgovarao sa vozačem autobusa. Prvu informaciju o tome da su zarobljeni muškarci ubijeni dobili su sredinom juna kada im je Ismet Hajdarević iz Sapne rekao da su čuli da je srpska vojska dovikivala da su muškarci ubijeni i zaklani za Kurban Bajram, odnosno da su im zarobljeni Muslimani bili Kurban za Bajram. (Po verskim običajima Muslimani za praznik Kurban Bajram kolju jaganjce.) Nakon 6 meseci Fehim Kahimanović joj je rekao da njenog sina i muža ne može da predloži za razmenu jer su oni mrtvi. Njen stariji sin koji je tada imao 20 godina je živ jer je dan pre odlaska na Bijeli Potok otišao iz Klise. Čula je da su Nurija Jašarević i Agan Lupić pregovarali sa nekim Brankom Grujićem.

Saslušanje svedokinje-oštećene Ismete Dardagan

U aprilu 1992. Srbi iz okolnih sela pucali su na selo Donji Grbavci gde je oštećena dotad živela sa mužem i sinom. Zbog toga su noću napuštali kuće i spavali u šumi. Prilikom jednog oružanog napada na selo sa još 48 meštanima provela je ceo dan sakrivena u pećini u blizini sela. Par dana kasnije Srbi su opljačkali i uništili sve kuće u selu, a nju i par njenih rođaka, zaustavili su i ispitivali srpski vojnici sa kojima je bio i njen komšija Neda Milić. Videla je da srpska vojska granatira sela Zaseok i Nezuk. Neko vreme proveli su u selu Mrakodol, a 31. maja čuli da treba da idu u Klisu, a odatle prema Sapni, na slobodnu teritoriju. U Klisi su se bili okupljeni meštani više okolnih sela. Sutradan ujutru čula je da je u Klisu ušla srpska vojska i da treba da se postroje. Krenuli su ali im vojnici nisu dozvoljavali da idu prema prema Sapni već su ih usmeravali prema Bijelom Potoku. Odmah po dolasku na Bijeli Potok vojnici su odvojili njenog sina i supruga, a ona je naterana da se popne na kamion. Sa kamiona je videla svog brata od strica i njegovog sina sa rukama na potiljku. Muškarce su razdvajali i policajci. Kamion sa ženama i decom u kome je ona bila krenuo je u isto vreme kad i kamioni sa zarobljenim muškarcima. Preko Crnog vrha otišli su do Memića. Vojnici su im rekli da se na udaljenosti od 50 metara nalaze muslimanski vojnici kojima treba da kažu da puste zarobljene Srbe sa stadiona u Tuzli, a ako to ne učine, oni će zarobiti ljude iz poslednjih kamiona. Uradili su to, ali su muslimanski vojnici rekli da je to laž i da nema zarobljenih Srba. Sutradan ujutru je čula da su zarobljene devojke i žene iz poslednjih kamiona. Oko 10. juna čuli su da su zarobljeni muškarci ubijeni.

Pitanja punomoćnika oštećenih

Nije joj poznato da je Agan Lupić nosio u Tuzlu neki spisak Muslimana zarobljenih na Bijelom Potoku. Na njihove kuće su pucali Srbi iz Cera i Ćirilova brda.

Pitanja branilaca optuženih

Branilac opruženog Branka Popovića pokušao je da komplikovanim pitanjima zbuni svedokinju-oštećenu sa namerom da dokaže da su se u muslimanskim selima iz kojih su muškarci zarobljeni i ubijeni, nalazile borbene linije muslimanske vojske, u čemu ga je predsedavajuća veća onemogućila.

Pitanja predsednice veća

Na Bijelom Potoku među srpskim vojnicima prepoznala je, Lazara Jankovića; Boška vozača autobusa *Drinatransa*, Ostoju Ikonića i njegovog brata, i Acu kome ne zna prezime. Njena sestra je sa porodicom ostala u Đulićima i sa još oko 30 meštana bila neko vreme zarobljena u džamiji. Nju su srpski vojnici slali da muslimanskoj vojsci prenosi pisma kojima je ugovarana

razmena zarobljenika. Odmah po odlasku iz Klise u njihove kuće uselili su se Srbi iz Brnjice. Posmrtni ostaci njenog supruga i sina pronađeni su u masovnoj grobnici na Crnom vrhu.

Fond za humanitarno pravo